

De Hyacinth Bucket in mij

LEVENSLIED

Monique Snoeijen schrijft de soundtrack van haar leven. Deze week: **schone schijn**

Kijk, daar fietst de yogadocente. Haar rug kaarsrecht, een serene glimlach op haar onopgemaakte gezicht. Ze heeft weliswaar een ziekte die door de artsen niet wordt onderkend, maar dat lot draagt ze waardig; ze volgt een uitgebalanceerd dieet van gestoomde gerst en groene thee. Deze vrouw is heel erg yin en yang, dat zie je zo.

Dus niet! Fiets maar eens met haar mee naar huis, dan kun je zien hoe ze als een furie tekeer gaat tegen haar man en kinderen. Hoe ze op de grond ineens zijgt omdat haar man de verkeerde gerstkorrels heeft gekocht en haar kinderen met luizen uit school zijn gekomen. Dat kan ze er echt niet bij hebben.

En kijk, daar zit de begeerlijke hoogleraar met zijn knappe vrouw en zijn goed gekapte kinderen te eten in een populair grootstedelijk restaurant. Ze praten met elkaar en lachen om elkaars grappen. Zo'n leuk, hecht gezin.

Alweer mis! Hij heeft net aan zijn minnares ge-sms't 'ik kan je nog ruiken', en zijn vrouw hoopt dat hij vanavond weer naar zijn kantoortje gaat, want dan kan zij haar vriendin in het tuinhuis ontvangen. En nee, die woest knappe man met

baard die in zijn Jeep Cherokee boodschappen doet bij een biologische supermarkt, die gaat vanavond niet lokaal en slow koken voor andere creatievelingen met baard. Die man is op weg naar zijn huidige verkering: een gescheiden vrouw met twee puberdochters in een schamele woning. Over een paar uur zal hij erbij zijn als, in de kleine keuken, de dochter tegen de moeder staat te schreeuwen („Ik ben bijna zestien. Jij moet je niet met mij bemoeien”). Vervolgens moet hij aanzien hoe de dochter huilend van woede naar haar kamer vertrekt en de moeder in tranen achterlaat. Even later maken moeder en dochter het natuurlijk – met veel gevoel voor drama – weer goed, en dan zijn ze allebei zo uitgeput dat de dochter tijdens de maaltijd het hoofd op tafel legt en de moeder de puf niet heeft haar schort nog af te doen.

„Wat kan het je schelen”, zegt mijn huidige verkering (hij was het, de man in de Jeep Cherokee). „Zo gaan die dingen. Jij wil dat alles altijd volgens het boekje gaat. Dat het leven een mooi plaatje is. Je lijkt Hyacinth Bucket wel.” Hyacinth Bucket is de vrouw uit de Britse serie *Keeping Up Appearances* die de schijn wil ophouden dat ze van voorname kom-

af is. Ze spreekt haar naam uit als Boe-kee, als in het Franse 'bouquet', terwijl ze dus gewoon mevrouw Emmer heet.

Mijn hoofd zit inderdaad vol met ideale plaatjes. Alleen zijn die er niet zozeer om anderen te behagen. Ook als ik alleen ben, stop ik de aardbeien in een mooi schaalje en drink ik niet uit de fles. Al vraag ik me inmiddels wel af hoeveel Hyacinth Bucket er in mij zat, toen het ideale gezinsplaatje al was verkleurd maar ik aan scheiden nog niet durfde te denken. Samen oud worden – dat deed je gewoon. En nog steeds ben ik zo geconditioneerd dat er een steek door mijn hart gaat als ik op straat twee oudjes in verschoten regenjassen zie die elkaar naar de overkant duwen. („Maak je geen illusies”, zegt mijn huidige verkering, „die hebben elkaar vorige week via internet leren kennen.”)

Het is waar: niets is wat het lijkt. Dus als u deze zomer ergens op een Grieks eiland een alleenstaande moeder aan de rand van het zwembad ziet liggen, met perfect gelakte nagels, een caipirinha en een dik boek binnen handbereik, trek dan geen voorbarige conclusies. Ik ben het maar.

Luistertip

Luistertip bij deze column **Schone schijn** van Roosbeef

Doe mee met het samenstellen van een Spotify-speellijst met liedjes over **schone schijn** en dat niets is wat het lijkt. Voeg uw eigen liedje toe via nrc.nl/schoneschijn

‘Maak je geen illusies’, zegt mijn huidige verkering

DE GROTE LIEFDE VAN ...

Barbara Rogoski (1964), spechtrainer, over haar grote liefde Kitty.

tekst **Sandra Heerma van Voss**

Kitty, 2011

Heeft u ook een grote liefde? Mail naar groteliefde@nrc.nl

‘O God, dacht ik, ik ben lesbisch’

Het zijn net zussen: allebei blond en sterk. Eensgezind gaan ze van het terras door naar de supermarkt.

Ik had een typisch Amerikaanse, katholieke jeugd. Mijn familie is van Poolse komaf. Mijn vader was illustrator en overleed toen ik tien was; mijn moeder was verpleegster en een sober, hard werkend type. Mijn twee broers waren jaren ouder dan ik. Ik had geen rolmodellen.

„Op school was ik niet gelukkig. Ik was groot en verlegen en nogal een loner. Ik blonk uit in sport; op high school schopte ik het tot captain van het softballteam. Maar anders dan bij andere *jocks* (sporthelden, red.) leverde dat me geen populariteit buiten het sportveld op.

„Na mijn studie bedrijfskunde aan de universiteit van Florida verhuisde ik naar Washington, waar ik tijdelijk een kamer kon huren bij mijn middelste broer en zijn vrouw. Daar vond ik mezelf een beetje; ik was eindelijk onder het juk van mijn moeder vandaan en durfde wat losser te leven, vrienden te maken. Ik vond een lucratieve baan als verkoopmanager bij een medische uitgeverij en werd op mijn 24ste naar Nederland uitgezonden.

„Ik ontmoette een lieve, betrouwbare man. Hij was niet gelovig, maar stemde direct in met mijn verlangen om binnen de katholieke kerk te trouwen. Van tevoren bezochten we samen de priester. Mijn man wilde heel graag kinderen. De eerste jaren hield ik de boot af, maar op mijn vijfendertigste dacht ik oké, let's go – dit is een ervaring die ik niet mis wil lopen. Ik vond het een wonder, de geboorte van mijn dochter en van mijn zoon drie jaar later. Het zorgen voor die kleine wezentjes vond ik ook mooi, maar een perfecte moeder was ik niet. Ik kreeg het steeds benauwder, alsof ik al mijn vrijheid moest inleveren. Ik ben iemand die ruimte nodig heeft, en tijd alleen.

„Intussen gebeurde er iets anders – iets dat me compleet overrompelde. In een Free Record Shop op het stati-

on viel mijn oog op een dag op een dvd. Ik pakte hem op en wist: deze moet ik hebben. Een soort magnetisme. Die avond wachtte ik tot mijn gezin sliep en bekeek ik de film in mijn verduisterde werkkamer op zolder. Het was een liefdesverhaal over een lerares en een leerlinge op een katholieke meisjeskostschool. O God, dacht ik. Ik ben lesbisch. Ik ben 45, getrouwd, actief lid van de kerk, en ik val op vrouwen.

„Mijn man reageerde heel goed toen ik het hem vertelde. Hij was niet eens verbaasd. Ga maar, zei hij, ik zorg voor de kinderen. Hij gaf me zelfs datingadviezen toen ik mijn eerste misstappen in het lesbische uitgaansleven zette. Ik kende de codes niet, ik kleepte me nog als een getrouwde hetero. Ik werd smoorverliefd op een vrouw die mijn aanhankelijkheid niet kon verdragen. Dat liep uit op een drama.

„Online durfde ik meer. Ik schreef een grappig blog over mijn gestuntel en reageerde op profielen van vrouwen die me aanstonden. Kitty was een mooie blondine, die net als ik van honden hield. Onze eerste ontmoeting was tijdens Gay Pride in Amsterdam.

„Kitty is al van jongs afaan uit de kast en heeft op relatiegebied veel meer meegemaakt dan ik. Ze is socialist, politiek bewusten anti-materialistisch; ik ben een kapitalist met een grote PCHoof-bak voor de deur. Ik ben 1 meter 78 en dacht dat ik op nog grotere, mannelijke vrouwen viel; Kitty ging altijd voor klein en donker. Maar al die verschillen vinden we nu juist interessant. We leren zoveel van elkaar. Ik voel me veilig als ik bij Kitty ben. We wonen nog apart, maar we zijn zo veel mogelijk samen. Mijn kinderen vinden Kitty ook heel leuk.”

Ze hebben een trucje: Kitty heet 'Mildred' als ze over kleingheden zeurt, Barbara is 'Harold' als ze te bot doet. Met die zelfbedachte bijnamen houden ze elkaar scherp zonder ruzie te hoeven maken.